

Jak se Diego ztratil v čase.

Diego se narodil roku 2063 v Mexiku. Jeho rodiče milovali San Diego, a tak se ho rozhodli tak pojmenovat. Vyrůstal v bohaté rodině, jeho otec byl majitel velké společnosti a jeho matka studovala právo. Žil prostě šťastný život. Rád psal historické detektivní příběhy, a proto dost často jezdil po světě, aby sbíral povídky a důkazy od lidí. Ve světě se proslavil už ve 20, kdy napsal svůj první krátký detektivní příběh. Už dříve psal knihy, snažil se hlavně o zábavné povídky, ale nikdy se to neproslavilo tak moc jako tehle, a tak začal jeho život spisovatele.

Jednoho dne cestou do knihovny našel na zemi kompas. Nebyl ledajaký, třpytil se zlatem a jeho diamanty odrážely paprsky světla. Ostatní lidé vypadali, že ho nevidí, ale kdyby chtěl mohl by oslnit každého. Vypadal, že čeká přímo na Diega. Vzal si ho tedy domu, jelikož by se mu mohl hodit na psaní příběhů. Nechal ho ležet na stole a druhý den se na něho chtěl podívat. „To je ale nádhera! Určitě z Francie, takový kompas už jsem někde viděl,” řekl. Vzal ho do ruky a najednou... “BUM” po místnosti se roztržil oslnivý výbuch a ozval se výkřik. Diego byl značnou chvíli zmatený, „Co to je?!,” pomyslel si, ale potom si uvědomil, že ten výkřik přichází právě z jeho úst. Někdo by mohl říct, že to bylo něco jako kdybyste umřeli a dostali se do nebe, jako kdyby na vás začali mířit stovky reflektorů.

Když Diego otevřel oči, objevil se v Paříži u Eiffelovy věže. Zůstal ležet v šoku s pusou otevřenou, až když si uvědomil, že to není sen, rozhodl se, že půjde na policii. Procházel ulicemi, byly nádherné a všichni mu něco nabízeli čerstvé olivy, rajčata dokonce i kolo, jenže Diego se nezmohl ani na slovo. Byl tak v šoku, že si ani nevšiml, že na něho letí pytlík s bagetami a v tom pytlíku pohlednice. „Bagety, jak se sem dostaly?,” podíval se nahoru, ale nikdo tam nebyl, otevřel tedy pytlík a podíval se do něho, „POHLEDNICE Z ITÁLIE? CO TO K SAKRU JE?!” hodně ho to rozčílilo, netušil co se děje. “PRÁSK”

Znovu ta rána a světlo a najednou stál u Šikmé věže v Pise. V první chvíli byl omráčený, protože se bouchnul do hlavy, po chvíli se ale vzpamatoval a došlo mu to: „Státy jména států! Už jsem na to přišel, když vyslovím název nějakého státu, objevím se tam! Musím se nutně dostat na policii, tohle mi nikdo NEUVĚŘÍ! Dostane se to do zpráv. “První člověk, který cestuje časem” STANU SE POPULÁRNÍM!!” Tak řekl, tak i udělal ukradl první volný auto s klíčkem v zapalování. Řídil jako blázen, z cesty smetl každého, kdo se mu zamotal do cesty, dokonce i vlajka Itálie, která mu spadla na čelní sklo, ho nezastavila. Diego se vyhnul z okénka, sebral ji a hodil ji dozadu, ta se zachytila o bagetu a plandala z okna.

Celou dobu řídil dál, jako by se nic nestalo, mezitím očima probodával každého, kdo se na něho jenom okem podíval, byl tak odhodlaný říct to světu, že by mohl být klidně i rychlejší jak světlo. Dojel k mostu, k velkému kamennému mostu. „Most do Bradavic, tak já už nic nechápu” Zklamaný se otočil zpátky, ale cesta za ním mizela. Neměl na výběr, nejdřív váhal, ale potom se po tom mostě rozjel. Skládal se z velkých, ostrých

kamenů. Auto najednou začalo rachotit. Chtěl vylézt z auta a podívat se na to, proč to rachotí, jenže nemohl. Když otevřel dveře, zděsil se. Vedle auta letěl velký černý pták, pravděpodobně havran. Leknul se a zavadil o pohlednici, než ji ale stačil chytit, viděl, jak ji havran drží v zobáku a odlétá s ní pryč. Diego byl naštvaný. Vycházely z něho nadávky, určitě byly slyšet na míle daleko. Naštěstí se uklidnil. Před ním se zjevil z ničeho nic portál. Diego se na portál díval s vytřeštěnýma očima. Nemohl tomu uvěřit. To že se dokázal dostat z místa na místo ze sekundy na sekundu ještě pochopil, to že seděl v létajícím autě si ještě neuvědomil, ale portál to mu smysl už nedávalo. Začal křičet a chtěl vyjít z auta, jenže v tu chvíli byl tak blízko u portálu, že to nestihl. Portál ho vyhodil u něho v pokoji a Diego se rozplácl na zem jako kdyby ho přejel parní válec. Vedle něho vypadly z portálu bagety a vlajka. Diego se vzpamatoval a podíval se na stůl, jestli je tam kompas. Posmutněl, protože kompas tam nebyl.

Samozřejmě se z toho týdny vzpamatoval, dostalo se to do zpráv, dokonce i policie se snažila ten kompas najít, ale marně. Bylo to všude a společnost se dělila na ty co mu věřili a na ty co si mysleli, že si to vymyslel, ale jedině sám Diego ví, co zažil. Teď už žije zase normální život, pořád píše detektivní příběhy, nakonec o tom napsal i knížku. A spousta lidí si ho pozvalo do rozhovorů. Diego se už se navždy vyhýbá kompasům na ulici.